

UKRADENÝ
DĚDIC

HOLLY BLACKOVÁ

Přeložila Petra Badalec

COO
BOO

Ukradený dědic

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Holly Blacková
Ukradený dědic – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

UKRADENÝ
DĚDIC

HOLLY BLACKOVÁ

COO
BOO

*Pro Robin Wassermanovou,
která je prokleta (a obdarována) pravým zrakem*

Mapa
části říše
smrtníků
překonané
v příběhu

Dvůr
Ostrých
zubu

Kamenný
les

Navlhlý
trh

Dvůr
Termitů

Fairfold

Wrenin
les

Dvůr
Můr

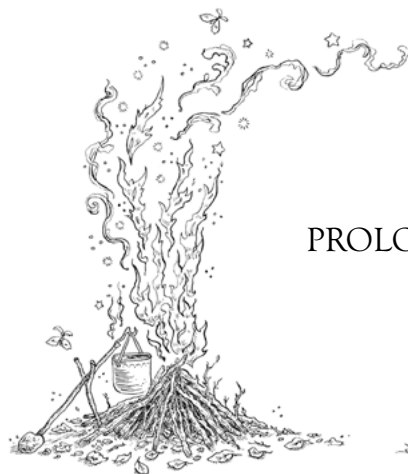
Pohyblivé ostrovy
Elfhame

Večer u ohně v pokoji
tiše spolu jsme si hověli,
když vtom se naráz vítr vzdul,
v okně se odraz tváře hnul
a na parapet zaškrábal čísi dráp.
Nikdo nic neslyšel, snad ani neviděl;
on mával rukama a křídly třásl notně.
Věděl jsem hned, že si přišel pro mě!
Někteří jsou zlí, jak jen zlí mohou být!
Celou noc v krůpějích deště toužili protančit,
dokola, dokola v ledových kapičkách,
chtěli mě donutit ječet a od plic řvát.
Házeli své čapky do oken,
příkrývkou máchali tam a sem.
Tu noc jsem chtěl zůstat pod peřinou,
a kdybys jen nechal lampu rozsvícenou,
nikdy by mě nedostali ven!

Charlotte Mewová:
„Podvržené dítě“

PROLOG

Náhodný kolemjdoucí objevil v postranní uličce batole, jak sedí na studeném betonu a hraje si s obalem od kočičího žrádla. Když se děvčátko konečně dostalo do nemocnice, mělo končetiny promodralé chladem. Byla to vychrtlínka, hubené děcko s ručkama jako tyčky.

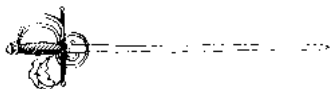
Uměla říct jen jedno slovo, své jméno. Wren.

Jak rostla, ponechala si její kůže jemně namodralý odstín, který připomínal barvu odtučněného mléka. Její pěstouni ji navlékali do svrchníků, kabátů, palčáků a rukavic, jenže jí na rozdíl od sestry nikdy nebyla zima. Její rty měnily barvu jako prstýnky indikující náladu, dokonce i v létě zůstávaly modré či fialové, u ohně ale zrůžověly. Dokázala si celé hodiny hrát venku ve sněhu, stavět propracované tunely a trénovat boj s rampouchy a domů chodila jen tehdy, když ji zavolali.

Ačkoli působila kostnatě a chudokrevně, byla silná. V osmi

letech dokázala hravě zvednout tašky plné potravin, se kterými její adoptivní matka zápolila.

V devíti letech zmizela.

Wren jako malá četla spoustu pohádek, takže když si pro ni přišly nestvůry, věděla, že je to tím, že zlobila.

Vplížily se dovnitř oknem, nadzvedly západku a roztřístily okenici tak tiše, že to zaspala schoulená po boku svého oblíbeného plyšového lišáka. Probudilo ji až to, když ji za kotník popadla ruka s dlouhými drápy.

Než se vzmohla na výkřik, zakryly jí pusu čísi prsty. A než stihla kopnout, měla svázané nohy.

„Pustím tě,“ řekl hrubý hlas s neznámým přízvukem. „Ale pokud někoho v domě probudíš, budeš toho hořce litovat.“

I tohle znělo jako z pohádky, a tak Wren věděla, že si na porušení pravidel musí dát velký pozor. Mlčela jako pěna, a i když ji pustili, ani se nepohnula, ačkoli jí srdce bušilo tak moc, že svými hlasitými údery klidně mohlo její matku přivolat.

Trochu sobecky si přála, aby se to stalo, doufala, že matka přijde, rozsvítí světlo a pošle nestvůry pryč. Kdyby mámu vzbudilo Wrenino bušící srdce, přece by to žádné porušení pravidel nebylo, no ne?

„Sedni si,“ přikázala jí jedna z nestvůr.

Wren poslechla. Třesoucími se prsty schovala plyšového lišáka mezi pokrývky.

Z pohledu na tři stvůry, které obklopile její postýlku, se nekontrolovatelně roztřásla. Dvě z nich byly vysoké, elegantní bytosti s kůží jako z šedého kamene. První byla žena se záplavou plavých vlasů propletených v zubaté obsidiánové koruně, v šatech z jakéhosi splývavého materiálu, který se vlnil kolem ní. Byla krásná, krutá křivka jejich úst ale Wren varovala, aby jí nevěřila. Muž po jejím boku se k ní hodil, jako by byli dvě figurky na šachovnici. Na hlavě měl černou korunu a jeho oděv byl ze stejného materiálu jako její.

Vedle nich se tyčila vysoká, vyzáblá postava s houbově bělavou pokožkou a divokými černými kadeřemi. Nejvýraznější byly ale její dlouhé prsty připomínající spáry.

„Jsi naše dcera,“ řekla jedna z těch příšer s šedým obličejem.

„Patříš nám,“ zachraptěla ta druhá. „My jsme tě stvořili.“

Wren věděla, že existují *biologičtí rodiče*, její sestra je měla. Milí lidé, kteří vypadali jako ona, sem tam ji přišli navštívit a přivedli s sebou prarodiče nebo donesli koblihy nebo dárky.

Přála si, aby takové *biologické rodiče* také měla, nikdy ji ale nenapadlo, že by tím mohla přivolat oživlou noční mūru, jako byla tahle.

„Inu,“ pobídla ji žena s korunou. „Nemáš k tomu co říct? Úžas nad naší majestátností tě připravil o jazyk?“

Třetí postava s drápy si nezdvořile odfrkla.

„Určitě to bude tím,“ prohlásil muž s korunou. „Budeš nám tak vděčná, až tě odsud odvedeme, podvrženko. Tak vstávat. Pospěš si.“

„Ale kam půjdeme?“ zeptala se Wren. Strach ji přiměl zabořit

prsty do peřiny, jako by se díky ní dokázala udržet svého života před tímhle okamžikem, pokud ji bude svírat dost pevně.

„Do Země víl, kde budeš kralovat,“ řekla jí žena a v jejím hlase, který měl znít vmlouvavě, bylo znát zavrčení. „Copak se ti nikdy nesnilo o tom, že ti jednou někdo přijde říct, že nejsi smrtelnice, ale magická bytost? Copak se ti nikdy nesnilo o tom, že tě někdo odvede z tohoto ubohého, mrzkého života a zahrne tě velkoleposti?“

To Wren nemohla popřít. Přikývla. V krku ji pálily slzy. Tohle provedla. V srdci měla zlo, které bylo odhaleno. „Já už to neudělám,“ šeptla.

„Cože?“ zeptal se jí ten muž.

„Když slíbím, že už si nikdy nic takového nebudu přát, můžu tady zůstat?“ zeptala se roztřeseným hlasem. „Prosim?“

Ženina dlaň pleskla o Wreninu tvář tak hlasitě, že to znělo jako zadunění hromu. Kůže ji pálila, a i když ji v očích štípaly slzy, byla příliš šokovaná a rozzlobená na to, aby je nechala skanout. Ještě nikdy ji nikdo neuhodil.

„Jsi Suren,“ řekl muž. „A my jsme tví stvořitelé. Tvůj otec a matka. Já jsem lord Jarel a toto je lady Nora. Doprovází nás buřibaba Bogdana. Teď když znáš své pravé jméno, mi dovol ukázat ti i tvou pravou tvář.“

Lord Jarel se po ní natáhl, jako by strhával nějakou plachtu. A pod ní se ukázalo její nestvůrné já, které se odráželo v zrcadle nad prádelníkem – její kůže barvy odtučněného mléka ustoupila světle modrému masu v barvě hlubokých žil. Když pootevřela rty, uviděla zašpičatělé zuby. Jen její oči, které na ni ze zrcadla šokovane zíraly, měly pořád stejně mechově zelenou barvu.

Nejmenuju se Suren, chtěla říct. Tohle je nějaký trik. Tohle nejsem já. Ale v okamžiku, kdy na ta slova pomyslela, jí došlo, jak se ze Suren stalo její vlastní jméno. Suren. Ren. Wren. Děti přece všechno zkracují.

Podvrženko.

„Vstávej,“ řekla ta veliká děsivá žena s nehty jako nože. *Bogdana.* „Nepatříš sem.“

Wren poslouchala zvuky domu, hučení kotle a vzdálené škrábání drápků jejich fenky na podlaze, jak se ve spánku za něčím honila. Pokusila se si všechny zapamatovat. Zatímco si do paměti ukládala svůj pokoj od názvů knih na policiče až po skleněná očka svých panenek, oči se jí mlžily slzami.

Naposledy zmáčkla syntetickou srst svého plyšového lišáka a zatlačila ho hlouběji do peřiny. Když tu zůstane, bude v bezpečí. Roztřeseně sklouzla z postele.

„Prosím,“ řekla znovu.

Lord Jarel zvedl koutek úst v krutém úsměvu. „Smrtelníci už tě nechťejí.“

Wren zavrtěla hlavou, protože to přece nemohla být pravda. Její matka a otec ji milují. Maminka jí odkrajuje kůrky ze sendvičů a pusinkuje ji na špičku nosu, aby ji rozesmála. Tatínek se s ní choulí na gauči a dívá na filmy, a když usne, odnese ji vždycky v náručí do postele. Ví, že ji milují. Stejně v ní ale jistota, s jakou lord Jarel ta slova pronesl, vyvolala hrůzu.

„Pokud připustíš, že si přeješ, abys s nimi zůstala,“ řekla lady Nora a poprvé za celou dobu zněl její hlas něžně, „můžeš zůstat.“

Wren s bušícím srdcem vyběhla na chodbu a vtrhla do lož-

nice rodičů, jako by právě procitla z noční múry. Pleskání jejich bosých nohou o podlahu a přerývaný dech je probudil. Její otec se posadil a pak sebou trhl. Ochranitelsky natáhl ruku před maminku, která se na Wren podívala a zaječela.

„Nebojte se,“ řekla, popošla k posteli a žmoulala jejich peřinu svou drobnou ručkou. „To jsem já, Wren. Něco mi provedli.“

„Vypadni, zrúdo!“ vyštěkl táta. Znělo to dost děsivě na to, aby odskočila od postele a po zádech narazila do komody. Nikdy ho neslyšela takhle křičet, a už vůbec ne na ni.

Po tvářích se jí koulely slzy. „To jsem já,“ řekla znovu a zlomil se jí přitom hlas. „Vaše dcera. Máte mě rádi.“

Místnost vypadala úplně stejně jako vždycky. Světle béžové zdi. Velká postel s hnědými psími chlupy na bílém povlečení. Ručník povalující se vedle koše na prádlo, jako by se ho do něj někdo pokusil hodit, ale netrefil se. Vůně topení a umělý pach nějakého odličovacího krému. Byla to ale pokroucená, děsivá verze události, v níž všechny tyhle věci působily příšerně.

Někde dole zaštěkal pes, znělo to jako zoufalé varování.

„Na co čekáte? Odvedte to odsud,“ zavrčel táta s pohledem upřeným na lady Noru a lorda Jarela, jako by viděl někoho úplně jiného, snad nějaké lidské pověence.

Do chodby vklopýtala Wrenina sestra a protírala si oči. Oči vidně ji vzbudil všechn ten povyk. Rebecca jí určitě pomůže. Rebecca se starala, aby ji nikdo nešikanoval ve škole, a brala ji na školní trh, přestože nikdo jiný tam s sebou mladší sourozence nevodil. Při pohledu na Wren teď ale s vyděšeným zaječením vyskočila na postel a oběma rukama objala svou matku.

„Rebecca,“ šeptla Wren, její sestra ale jen zabořila obličej hlouběji do matčiny noční košile.

„Mami,“ prosila Wren dusící se vlastními slzami, matka se na ni ale ani nepodívala. Wren se ramena otřásala vzlyky.

„Tohle je naše dcera,“ řekl její otec a přitiskl si Rebeccu blíž k sobě, jako by se ho Wren snažila ošálit.

Wren vylezla na postel, plakala teď tak moc, že ze sebe nedokázala dostat ani slůvko. *Nechte mě tu zůstat. Už budu hodná. Promiňte. Omlouvám se za všechno, co jsem udělala, ale nenechte je, aby mě odvedli. Maminko. Maminko. Maminko, mám tě ráda, prosím tě, maminko.*

Otec se ji pokusil odstrčit nohou, přitiskl jí chodidlo na krk. Stejně se po něm ale natáhla. Z hrdla jí při tom uniklo hlasité vřísknutí.

Když se její drobné prstíky dotkly jeho lýtka, nakopl ji do ramene tak prudce, že se skutálela na podlahu. S pláčem, prosbami a zoufalým sténáním ale vylezla zpátky.

„To už by stačilo,“ zachroptěla Bogdana. Strhla Wren k sobě a jedním ze svých dlouhých drápů jí přejela po tváři, což působilo skoro něžně. „Pojď, děvče. Ponesu tě.“

„Ne,“ protestovala Wren s peřinou pořád pevně sevřenou v rukách. „Ne. Ne. Ne.“

„Lidem nepřisluší, aby se tě dotýkali v hněvu. Tebe, jež jsi naše,“ řekl lord Jarel.

„Jen my tě smíme zraňovat,“ přisvědčila lady Nora. „Jen my tě smíme trestat. Oni nikdy.“

„Mají za svůj zločin zaplatit životem?“ zeptal se Jarel a v pokoji zavládlo naprosté ticho, které přerušovaly jen Wreniny vzlyky.

„Máme je zabít, Suren?“ zeptal se znovu, tentokrát hlasitěji. „Pustit sem jejich psa a očarovat ho, aby se na ně vrhl a prokousl jim hrdla?“

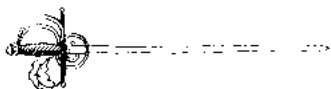
V tu chvíli Wrenin pláč v úžasu a rozhořčení utichl. „Ne!“ vykřikla. Měla pocit, že už se vůbec nedokáže ovládat.

„Pak uslyš má slova a utiš se,“ řekl jí lord Jarel. „Půjdeš s námi dobrovolně, jinak všechny na tom loži usmrtím. Nejprve to dítě a pak ostatní.“

Rebecca tiše a vystrašeně popotáhla. Wrenini lidští rodiče na ni hleděli s čerstvou dávkou děsu.

„Půjdu,“ řekla Wren nakonec se vzlykem, který nebyla s to zadržet. „Když mě tu nikdo nemá rád, půjdu.“

Buřibaba ji zdvihla do náruče a pak byli pryč.

Wren byla nalezena v kuželech světlometů hlídkového vozu o dva roky později, jak kráčí podél dálnice. Podrážky bot měla prochozené, jako by je protancovala, oblečení ztvrdlé mořskou solí a kůži na zápěstích i tvářích zjizvenou.

Když se od ní strážník pokoušel zjistit, co se stalo, nechtěla nebo nemohla odpovědět. Vrčela na všechny, kteří se k ní příliš přiblížili, schovávala se za postýlkou v pokoji, kam ji dali, a odmítala říct, jak se jmenuje a kde bydlí, paní, kterou s sebou přivedli.

Jejich úsměvy bolely. Všechno bolelo.

Když se k ní otočili zády, zmizela.

KAPITOLA

1

Sklon měsíce mi napovídá, že je půl desáté, když má nesestra Skonečně vyjde ze zadních dveří. Je v druháku na vysoké a řídí se podivným rozvrhem. Zatímco ji pozoruju ze stínů, postaví na nejvyšší schod vedoucí na zprohýbanou verandu plnou třisek misku na cereálie. Pak do ní nalije mléko z krabice. Trochu ho rozlije. Pořád ve dřepu se zamračí směrem k řadě stromů naproti.

Na jednu neskutečnou vteřinu mám dojem, že se dívá přímo na mě.

Stáhnou se hlouběji do temnoty.

Ve vzduchu visí hutná vůně borovic, mísí se s pachem shnilého listí a mechu, který drtím bosýma nohama. Vánek sem přináší pach lepkavé, zkažené, nasládlé sedliny, která ještě pořád ulpívá na lahvích v kontejneru. Něco nechutného na dně popelnice. Chemická vůně parfému, který má moje nesestra na sobě.

Hladově ji pozoruju.

Bex nechá venku mléko pro sousedovic kočku, já ale ráda předstírám, že ho tam nechává pro mě. Pro svou zapomenutou sestřičku.

Postává tam několik minut, zatímco se jí nad hlavou rojí mûry a bzučící komáři. Až když zajde zpátky dovnitř, připlížím se blíž k domu a oknem pozoruju svou nematku, jak před televizí plete. Můj neotec sedí v kuchyňském koutku s laptopem a odpovídá na e-maily. Rukou si protře oči, jako by byl unavený.

Na dvoře Ostrých zubů jsem byla trestána zato, když jsem lidi, kteří mě vychovali, označila za svou matku a otce. *Lidé jsou zvířata*, říkával lord Jarel a tenhle odsudek vždycky podtrhl ránou tak tvrdou, že mi málem vyrazila dech. *Špinavá zvířata. Nesdíliš s nimi ani kapku krve.*

Naučila jsem se říkat jim nematka a neotec a doufala jsem, že se tak vyhnu hněvu lorda Jarela. Pořád to dodržuju, abych si připomínala, co pro mě kdysi znamenali a co už pro mě nikdy znamenat nebudou. Připomínám si tím, že nepatřím nikam a k nikomu.

Najednou se mi zježí chloupky vzadu na krku. Když se ohlédnou, spatřím sovu vysoko ve větvích stromů, která mě pozoruje s lehce nakloněnou hlavou. Ne, není to sova.

Zvednu ze země kámen a mrštím jím po tom stvoření.

Promění se ve skřeta a se zavřeštěním se pomocí kostnatých křídel vznese k obloze. Dvakrát zakrouží na nebi a pak odplachtí směrem k měsíci.

Místní víly nejsou mí přátelé. O to jsem se postarala.

Další důvod, proč jsem nikým odnikud.

Odolám pokušení zdržet se na dvorku, kde jsem si kdysi hrávala, ještě o něco déle a místo toho zamírím ke hlohu, který roste na okraji města. Držím se v šeru stínů lesa a moje bosé nohy si klestí cestu nocí. U vchodu na hřbitov se zastavím.

Hloh pokrytý novými bílými jarními kvítky se tyčí nad náhrobky a dalšími označeními hrobů. Zoufalí místní, především náctiletí, sem přicházejí a zavěšují do jeho větví přání.

Jako malá jsem slyšela, co se o něm povídá. Říká se mu Ďáblův strom. Přijď třikrát, třikrát si něco přej a zjeví se ti ďábel. Dá ti, co si přeješ, a na oplátku si vezme to, co chce on.

Jenže to není ďábel. Díky tomu, že jsem žila mezi vílami, vím, že stvoření, které plní takhle přání, je glaistig, víla s kozíma nohama lačnicí po lidské krvi.

Vylezu si do kolébky, kterou tvoří koruna hlohu, a čekám, mezitím se kolem mě snášejí okvětní lístky pokaždé, když se větve stromu zavlní. Některé z náhrobků na hřbitově, který hloh obklopuje, jsou přes sto let staré. Jsou ošlehané větrem do tenka a vybělené jako kosti. Nikdo už je nenavštěvuje, což znamená, že je tohle místo dokonalé pro ty, kteří nechtějí, aby je tu kdokoli viděl.

Skrz baldachýn květů na mě pomrkává několik hvězd. Na dvoře Ostrých zubů jsme měli nissera, který vytvářel mapy hvězdné oblohy a určoval nejvhodnější data mučení, vražd a zrad.

Zírám nahoru, ale pokud je ve hvězdách skrytá nějaká hádanka, nedokážu ji rozluštit. Moje vilí vzdělání je chabé a to lidské nesouvislé.

Glaistig přijde chvílku po půlnoci, její příchod doprovází cva-

kání paznehtů. Má na sobě dlouhý vínově rudý plášť sahající ke kolenům a střižený tak, aby dával vyniknout jejím kozím nohám. Kůrově hnědé vlasy má stažené do pevného copu.

Vedle ní se vznáší světloňoška s kůží a křídly zelenými jako luční koník. Je jen o něco větší než kolibřík a neúnavně poletuje vzduchem.

Glaistig se otočí k okřídlené víle. „Elfhamský princ? To je ale zajímavé, být tak blízko šlechtě...“

Při slově *princ* mi srdce tupě zabuší.

„Říká se o něm, že je rozmazlený,“ pískne světloňoška. „Divo-ký. Příliš nezodpovědný na to, aby usedl na trůn.“

To nezní jako ten chlapec, kterého jsem znávala, ale během čtyř let uplynulých od chvíle, kdy jsem ho viděla naposled, mohl propadnout neřestem Nejvyššího dvora a mohla mu být naservírována přehršel všech myslitelných zhýralých rozkoší. Pochlebovači a přísluhovači by měli se soupeřením o jeho pozornost tolik práce, že by mi dneska nedovolili ani políbit lem jeho pláště.

Světloňoška odletí, vystřelí směrem vzhůru a pak pryč, naštěstí ne korunou stromu, kde se skrývám. Udělám si pohodlí a pozoruju dění pod sebou.

Tu noc přijdou ke stromu tři lidé, aby na něj přivázali svá přání. Mladík s pískovými vlasy, se kterým jsem chodila do čtvrté třídy rok předtím, než mě odvedli. Když k větvičce přivazuje útržek papíru kouskem provázku, prsty se mu třesou. Jako druhá se dostaví stará žena s ohnutými zády. Neustále si otírá vlhké oči, a když pomocí umělohmotné sponky připevní ke stromu svůj vzkaz, všimnu si, že je promáčený slzami. Jako třetí se objeví piho-

vatý muž s širokými rameny a čepicí s kšiletem naraženou hluboko do čela, takže skrývá skoro celou jeho tvář.

Pihovatý muž je tu dnes večer potřetí a glaistig při jeho příchodu vystoupí ze stínů. Muž vyděšeně vykřikne. Netušil, že se to skutečně stane. Málokdy to čekají. Ztrapňují se svými reakcemi, svou hrůzou a zvuky, které vydávají.

Glaistig ho přiměje vyslovit, co si přeje, přestože to už třikrát napsal na tři různé lístečky. Myslím, že se ani nenamáhá ty vzkazy číst.

Já ale ano. Ten muž potřebuje peníze, protože se zapletl do nějakého nevýhodného obchodu. Pokud je nezíská, přijde o dům a jeho žena ho opustí. Šeptem to říká glaistig, zatímco si na prstě otáčí snubním prstenem. Ona mu na oplátku předestře své podmínky – každou noc po sedm měsíců a sedm dní jí musí přinášet kostičku čerstvého lidského masa. Může ji vyříznout z vlastního těla, nebo z těla někoho jiného, jak bude chtít.

Muž horlivě souhlasí, zoufale a bláhově, a nechá ji, aby mu kolem zápěstí ovázala kus očarované kůže.

„Tohle je z mé vlastní kůže,“ řekne mu. „Díky tomu tě najdu, ať už se přede mnou budeš chtít skrýt sebevíc. Nedá se to přeseknout žádným nožem vyrobeným smrtelníkem, a pokud nesplníš svůj slib, bude se uzel utahovat, dokud ti smyčka neprořízne žíly v paži.“

Poprvé v jeho tváři zahlédnu paniku, kterou měl cítit po celou dobu. Je příliš pozdě a něco v něm už to ví. On to ale o vteřinu později popře, uvědomění se vynoří, vzápětí je ale zase zapuzeno.

Některé věci se zdají příliš děsivé na to, aby byly opravdové. Brzy mu dojde, že to nejhorší, co si dokáže představit, je jen za-

čátek toho, co jsou mu ochotní udělat. Vzpomenu si na chvíli, kdy jsem si to uvědomila já, a doufám, že ho toho budu schopná ušetřit.

Pak glaistig pošle pihovatého muže sbírat listí. Každý lístek na hromádce se promění ve zbrusu novou dvacetidolarovou bankovku. Má tři dny na to, aby peníze utratil, než zmizí.

Ve vzkazu připevněném ke stromu muž zmiňuje, že potřebuje 40 000 dolarů. To jsou *dva tisíce* lístků. Muž zoufale prohledává dokonale udržovaný hřbitov a snaží se vytvořit dostatečně velkou hromadu. Pár jich nasbírá na hranici lesa a několik hrstí natrhá ze stromů s dostatečně nízko rostoucími větvemi. Když se dívám na listí, které sesbíral, vzpomenu si na hru, která občas bývá k vidění na trhu. Úkolem je odhadnout počet fazolek ve sklenici.

Nikdy jsem v téhle hře zrovna nevyňkala a mám strach, že on taky ne.

Glaistig líným mávnutím ruky přemění listí v peníze. Muž si pak začne cpát bankovky do kapes. Honí se za několika, které vítr zvedne do výšky a zavane směrem k silnici.

Zdá se, že tohle glaistig pobavilo, je ale dost chytrá na to, aby se nerozesmála. Bude lepší, když si muž neuvědomí, jak příšerně ho napálila. Pak zmizí do noci v závoji své magie.

Když si muž naplní kapsy, nastrká si několik hrstí bankovek za tričko, které využije jako vak. Poté co vyrazí pryč ze hřbitova, neslyšně sklouznu ze stromu na zem.

Několik bloků ho pronásleduju, dokud nedostanu šanci dohnat ho a popadnout ho za zápěstí. Při pohledu na mě vyjekne.

Zaječí stejně jako moje nematka a neotec.

Při tom zvuku sebou trhnu, jeho reakce mě ale nepřekvapí. Víím, jak vypadám.

Moje kůže má mrtvolně namodralou barvu. Šaty potřísněné mechem a bahnem. Zuby uzpůsobené k tomu, aby snadno trhaly maso od kosti. Zašpičatělé uši, schované pod matnými, špinavě blond vlasy jen o odstín tmavšími než moje kůže. Nejsem poletucha s pěknými křídly, jako mají můry. Nepatřím ani ke členům šlechty, jejichž krása naplňuje smrtelníky touhou. A nejsem ani glaistig, která by se nemusela obestírat okouzlením, kdyby měla dostatečně dlouhé šaty.

Pokusí se ode mě odtáhnout, mám ale velkou sílu. Ostrými zuby se vmžiku vypořádám s poutem i kouzlem. Nikdy jsem se pořádně nenaučila obestříit se okouzlením, na dvoře Ostrých zubů jsem se ale vycvičila v lámání kleteb. Bylo jich na mě sesláno tolik, že to bylo nezbytné.

Vtisknu pihovatému muži do rukou vzkaz. Je to jeho vlastní lístek, s jeho přáním zapsaným na jedné straně. *Seber svou rodinu a uteč*, připsala jsem na něj jedním z Bexiných centropenů. *Než jim ublížíš. A to se nevyhnutelně stane.*

Zírá na mě, zatímco pádím pryč, jako bych tu nestvůra byla já.

Jak takováhle dohoda probíhá, jsem už viděla. Všichni si nejdřív namlouvají, že budou platit vlastním tělem. Jenže sedm měsíců a sedm dní je dlouhá doba a vyříznout si z těla každý večer kostku masa není snadné. Hodně to bolí a s každým novým zraněním se to horší. Člověk si brzo ospravedlní odříznutí kousku masa těch, které má kolem. Copak to koneckonců neudělal pro ně? Pak už se to celkem rychle vymkne kontrole.

Zachvěju se a vzpomenu si, jak se na mě moje vlastní rodina dívala s hrůzou a odporem v očích. Lidé, o kterých jsem si myslela, že mě budou vždycky milovat. Trvalo mi velkou část roku uvědomit si, že to lord Jarel jejich lásku odčaroval a že právě jeho kouzla byla důvodem, proč si byl tak jistý, že mě nebudou chtít.

Ani teď nevím, jestli na ně to kouzlo ještě pořád účinkuje.

Nevím ani, jestli lord Jarel zneužil a zintenzivnil hrůzu, kterou při pohledu na mě cítili, nebo ji stvořil čistě magicky.

Rušení kouzel, která sesílá glaistig, a vlastně všech kleteb, které odhalím, je mou pomstou vůlímu lidu. Osvobození všech, kdo jsou magicky spoutáni. Nezáleží na tom, jestli ten člověk můj čin ocení. Moje zadostiučinění plyne z glaistiginy frustrace z toho, že se dalšímu člověk povedlo vymanit z jejich sítí.

Nemůžu pomoci všem. Nemůžu jim zabránit v tom, aby si vzali, co jim nabízí, a zaplatili cenu, kterou požaduje. A glaistig není zrovna víla, která by nabízela výhodné obchody. Ale můžu se o to alespoň pokusit.

Ve chvíli, kdy se vrátím do domova svého dětství, je moje ne-rodina už v posteli.

Otevřu zvenku okno a vplížím se do domu. Moje oči vidí ve tmě dost dobře na to, abych se dokázala pohybovat po pokojích, ve kterých se nesvítí. Popojdu ke gauči a přitisknu si nedokončený svetr, který plete moje nematka, k obličejí. Cítím měkkost vlny a dýchám její dobře známou vůni. Myslím na to, jak zněl její hlas, když sedávala v nohách mé postele a zpívala mi.

Sviť mi, sviť mi, hvězdičko.

Otevřu odpadkový koš a vylovím z něj zbytky jejich večeře. Kousky masného steaku a hrudky bramborové kaše spleené něčím, co byl asi původně salát. Všechno je to smíchané se zmačkanými ubrousky, plastovými obaly a slupkami od zeleniny. Jako dezert si dám blumu, která je z jedné strany nahnilá, a trošku marmelády ze dna sklenice v koši na tříděný odpad.

Házím do sebe jídlo a představuju si, že s nimi sedím u stolu. Snažím se představit si samu sebe znovu jako jejich dceru, a ne jako to, co z ní zbylo.

Kukačka, která se snaží vtěsnat zpátky do vajíčka.

Ostatní lidé cítili, že se mnou něco není v pořádku, už v okamžiku, kdy jsem vkročila do jejich smrtelného světa. Bylo to hned po Hadí bitvě, kdy byl dvůr Ostrých zubů rozpuštěn a lady Nora uprchla. Neměla jsem kam jít, a tak jsem přišla sem. První noc mě v parku objevila partička děcek, která se mě pokoušela zaplašit pomocí klacku. Když do mě jedno z těch větších štouchlo, dostihla jsem ho a zabořila mu své ostré zuby do masa na paži. Rána se otevřela, jako by to byla plechovka.

Nevím, co bych své nerodině udělala, kdyby mě znovu odvrhli. V mé přítomnosti není bezpečno. Už nejsem dítě, ale dospělá stvůra stejná jako ty, které si pro mě přišly.

Stejně jsem ale v pokušení zlomit kouzlo a ukázat se jim. Vždycky mě to pokouší. Když si ale představím, že se svou nerodinou promluvím, vždycky si vzpomenu na buřibabu. Dvakrát mě našla v lesích poblíž lidského města a dvakrát mi nad táborem nechala pověšenou zardoušenou mrtvolu smrtelníka staženou z kůže. Vždycky tvrdila že to byl člověk, který toho o vílách věděl příliš

mnoho. Nechci jí zavdat důvod k tomu, abys si jako svou příští oběť vybrala někoho z mé nerodiny.

Někde nahoře se otevrou dveře a já ztuhnou. Skrčím se, ovinu si pažemi kolena a pokusím se zmenšit tak, jak je to jen možné. O pár minut později zaslechnu spláchnutí a dovolím si zase normálně dýchat.

Neměla bych sem chodit. Nedělám to vždycky – některé večery se mi podaří držet se dál, jíst mech a brouky a pít špinavou vodu ze strouhy. Hrabu se v popelnících za restauracemi. Ruším kletby, abych si mohla namlouvat, že jsem lepší než ti ostatní.

Pořád mě to sem ale táhne, znovu a znovu. Někdy umyju nádobí ve dřezu nebo pověším mokré oblečení na sušák jako skřítčice. Někdy kradu nože. Když se hodně zlobím, roztrhám pár jejich věcí na malinkaté kousičky. Někdy si shrupnu za gaučem, počkám, dokud neodejdou do práce a do školy, abych mohla bezpečně vylézt ven. Hledám v místnostech pozůstatky po sobě samé, vysvědčení a rukodělné výrobky z příze. Na rodinných fotkách je moje lidská verze se světlými vlasy, špičatou bradou a velikýma, ledovýma očima. Důkazy toho, že moje vzpomínky jsou skutečné. V jedné krabici nadepsané *Rebecca* objevím svého starého plyšového lišáka a přemítám, jak si asi vysvětlili opuštěný pokoj plný mých věcí.

Rebecca si teď říká Bex, nové jméno, které se hodí pro zbrusu nový začátek na vysoké. I když teď nejspíš každému na setkání vykládá, že je jedináček, figuruje v každé hezké vzpomínce, kterou na dětství mám. Bex, jak pije kakao před televizí a mačká maršmelouny tak usilovně, že má prsty celé ulepené. Bex a já, jak

se v autě vzájemně kopeme do holení tak strašně, že nás máma nakonec musí okřiknout, abychom toho nechaly. Bex, jak sedí ve své šatní skříni a hrajeme si s akčními figurkami. Tiskne k sobě Batmana a Iron Mana, jako by se líbali, a říká: *Můžeme jim uspořádat svatbu, pak si můžou pořídit pár koček a žít šťastně až do smrti.* Když si představím, jak jsem z těch vzpomínek zmizela, nutí mě to skřípat zuby. Cítím se kvůli tomu ještě víc jako duch.

Kdybych vyrostla ve světě smrtelníků, mohla bych nastoupit do školy s ní. Nebo možná pracovat, chodit na divné brigády a objevovat nové věci. Tamta Wren brala své místo ve světě jako samozřejmost, ale do její kůže se už dlouho nedovedu vcítit.

Někdy sedávám na střeše a pozoruju, jak se v měsíčním světle prohánějí netopýři. Nebo se dívám, jak moje nerodina spí. Občas se rukou přiblížím riskantně blízko k vlasům své nematky. Dneska večer ale jenom jím.

Když se do sytosti nabažím ukořistěného jídla, přesunu se ke kuchyňskému dřezu, strčím hlavu pod kohoutek a chlemtám sladkou, čistou vodu. Když mám dost, otřu si pusou hřbetem ruky a vykradu se ven na verandu. Na horním schodu je pořád mléko, které tam moje nesestra nachystala. Spadl do něj brouk a točí se na hladině. Vypiju ho taky.

Zrovna se chystám vydat zpátky do lesů, když se v bočním dvoře objeví dlouhatánský stín s prsty připomínajícími větve.

Srdce se mi rozbuší, seběhnu dolů po schodech a vklouznu pod verandu. Stihnu to těsně před tím, než se zpoza domu vynoří Bogdana. Je přesně tak vysoká a děsivá, jako byla té noci. Vlastně víc, protože teď už vím, čeho je schopná.

Dech se mi zadrhne v hrdle. Musím se zevnitř kousnout do tváře, abych vydržela mlčet a nehybat se.

Sleduju, jak Bogdana jedním dlouhým nehtem přejede přes zprohýbaný černý plechový plot. Prsty má dlouhé jako stonky květin a končetiny tenké a hubené jako větve břízy. Do houbovitě bledého obličje jí spadají pramínky rovných černých vlasů, které napůl zakrývají maličké oči lesknoucí se zlobou.

Nakoukne dovnitř oknem. Jak jednoduché by bylo nadzvednout ho, vlézt dovnitř a podřezat mojí nerodině hrdla ve spánku a pak z jejich těl stáhnout kůži.

Je to moje vina. Kdybych se od nich držela dál, nevyčítala by tu mou stopu. Neměla jsem sem chodit. *Je to moje vina.*

A teď mám jen dvě možnosti. Můžu tu zůstat schovaná a poslouchat, jak budou umírat. Nebo ji můžu od domu odvést. Vlastně by to ani žádná volba nebyla, nebýt strachu, který se stal mým trvalým společníkem od okamžiku, kdy mě ukradli ze světa smrtelníků. Hrůza se mi usídlila hluboko v morku kostí.

Jenže touha, aby má rodina žila, sahá hlouběji než moje potřeba bezpečí. Ačkoli k nim už nepatřím, musím je zachránit. Když zemřou, zmizí spolu s nimi i poslední střípek toho, čím jsem bývala, a mě už pak nebude ukotvovat vůbec nic.

Zhluboka a roztřeseně se nadechnu a vystřelím zpod verandy. Běžím směrem k cestě, pryč od příkrovu stromů, kde by mě snadno dohnala. Když utíkám přes trávník, nedávám si pozor, ignoruju praskání větviček pod svými chodidly. Prasknutí každé z nich se nese nočním vzduchem.

Neohlédnu se, vím ale, že mě Bogdana musela slyšet. Musela

se otočit s roztaženými nozdrami, kterými zavěťřila můj pach. Pohyb přitahuje oči predátora. Budí jeho lovecký instinkt.

Když dospěju na chodník, zamžourám do světel reflektorů aut. Ve vlasech mám v zabláčených smotcích listí. Moje šaty, které kdysi bývaly bílé, jsou teď ztmavlé různými skvrnami. Připomínají oděv, který by nosil duch. Nevím, jestli mi oči svítí jako zvířatům. Nejspíš by mohly.

Buřibaba letí za mnou, rychlá jako vrána a nevyhnutelná jako záhuba.

Uháním ještě usilovněji.

Ostré kousky šterku a skla se mi zabodávají do chodidel. Zkřívím obličej, trochu klopýtnu a mám skoro pocit, jako bych užuž cítila Bogdanin dech. Hrůza mi dodá sílu znovu vystřelit kupředu.

Teď když se mi ji podařilo odlákat, musím ji nějak setřást. Pokud se mi povede na okamžik rozptýlit její pozornost, můžu se schovat. Na dvoře Ostrých zubů jsem si schovávání dokonale osvojila.

Odbočím do postranní uličky. Mezi oky plotu na jejím konci je díra dost velká na to, abych se jí dokázala protáhnout. Běžím k ní, nohy mi kloužou na blátě a odpadcích. Doběhnu k plotu a celým tělem se vtisknu do otvoru. Kov mě škrábe na kůži a ve vzduchu cítím těžký pach železa.

Zatímco spěchám, ucítím zachvění plotu, jako by po něm někdo lezl.

„Zadrž, ty hlupačko!“ křikne za mnou buřibaba.

Do myšlenek se mi vloudí panika. Bogdana je příliš rychlá a postupuje příliš jistě. Zabíjela smrtelníky i víly už dlouho před

tím, než jsem se já vůbec narodila. Pokud povolá blesk, jsem v podstatě mrtvá.

Instinkt mě nutí vydat se k mé části lesa. Vklouznout do kopolytité jeskyňky, kterou jsem si spletla z větviček vrby. Lehnout si na podlahu tvořenou říčními oblázky, které se po bouřce vtlačily do bahna pod nimi natolik, že utvořily povrch dost plochý na to, aby se na něm dalo spát. Zavrtat se do tří příkrývek, i když jsou prožrané moly, špinavé a na kraji trochu ožehlé od ohně.

Mám tam schovaný řezbářský nožík. Je dlouhý jen jako jeden z jejích prstů, je ale ostrý. Ostřejší než ostatní drobná ostří, která mám teď u sebe.

Prudce zabočím směrem k bytovému komplexu a proběhnu několika kotouči světla na chodníku. Přeběhnu na druhou stranu ulice a proženu se dětským hřištěm. V uších mi zní vrzání řetízků houpaček.

Jsem mnohem lepší v odčarovávání než v samotném sesílání kouzel, ale od Bogdaniny poslední návštěvy jsem svoje doupe obestřela ochrannými zaklínadly, která v každém, kdo se dostane příliš blízko, vyvolají pocit nesmírné hrůzy. Smrtníci se od toho očarovaného místa drží dál, a dokonce i víly začnou být trochu nespě, když se k němu přiblíží.

Existuje malá naděje, že se mi ji tímhle způsobem podaří zahnat, moc pravděpodobné to ale není.

Bogdana je jediná bytost, které se kdy lord Jarel a lady Nora obávali. Babice, která dokáže rozpoutat bouřku, je na světě už nespočet desetiletí a o magii toho ví víc než jakákoli jiná živá bytost. Na dvoře Ostrých zubů jsem ji viděla rozříznout a pozřít

několik lidí a vykuchat těmi dlouhými drápy vílu zaživa jen proto, že měla dojem, že ji urazila. Viděla jsem, jak její vztek doprovodil úder blesku. Právě ona pomohla lordu Jarelovi a lady Noře počít dítě a schovat mě mezi smrtelníky. Mnohokrát také byla svědkem mého utrpení na dvoře Ostrých zubů.

Lord Jarel a lady Nora mě nikdy nenechali zapomenout, že jim navzdory titulu královny patřím. Lord Jarel se vyžíval v tom, že mě poutal na vodítko a vláčel mě po dvoře jako zvíře. Lady Nora mě zase trestala za každou vymyšlenou drobnost, až jsem skončila jako zuřivé stvoření, které prskalo, kousalo a necítilo téměř nic než bolest.

Jednou mě lady Nora vyhodila do bezútěšné zasněžené pustiny a zatarasila přede mnou dveře hradu.

Když ti kralování není dost, ty bezcenná holko, jdi si za svým vlastním štěstím, řekla mi tehdy.

Několik dní jsem šla. Nikde nebylo nic k jídlu, jenom led, a kolem sebe jsem slyšela pouze poryvy větru. Když jsem plakala, slzy mi zamrzaly na tvářích. Šla jsem ale dál a doufala, že třeba narazím na někoho, kdo by mi mohl pomoci, nebo že nějak dokážu uprchnout. Sedmého dne jsem zjistila, že jsem chodila v obřím kruhu.

To Bogdana mě tenkrát zabalila do pláště a odnesla dovnitř, když jsem se bezvládně složila do sněhu.

Babice mě odvěkla do mého pokoje, jehož stěny tvořil led, a uložila mě na kůže, kterými jsem měla vystlanou postel. Dotkla se mého čela prsty dvakrát tak dlouhými, než by normálně měly být. Podívala se na mě svýma černýma očima a zavrtěla hlavou se

záplavou divokých, bouřkových vlasů. „Nebudeš navždycky tak malá ani vyděšená,“ pověděla mi. „Jsi královna.“

Způsob, jakým to řekla, mě přiměl zvednout hlavu. Z jejích úst ten titul zněl jako něco, na co bych měla být hrdá.

Když se dvůr Ostrých zubů vydal na jih, aby svedl válku s Elfhame, Bogdana se k nám nepřidala. Myslela jsem si, že už ji nikdy neuvidím, a mrzelo mě to. Pokud se o mě někdo z nich kdy staral, byla to právě ona.

Právě kvůli tomu bylo z nějakého důvodu horší, že mě honí právě ona, že to ona mě žene těmi temnými ulicemi.

Když uslyším, že se kroky babice blíží, zatnu zuby a pokusím se zrychlit, co nejvíc to jde. Plíce mě pálí, svaly bolí.

Možná, řeknu si, možná se s ní dokážu nějak domluvit. Možná mě honí jen proto, že jsem před ní utekla.

Udělám tu chybu, že se ohlédnou a ztratím pravidelný rytmus běhu. Klopýtnu, baba natáhne svou dlouhou ruku směrem ke mně. Její nehty ostré jako nože jsou připravené zabořit se mi do masa.

Tak ne, asi se s ní nedomluším.

Nezbývá mi než jediné, a tak to udělám. Prudce se otočím směrem k ní a naprázdno po ní chňapnu zuby. Vzpomenu si, jaké to bylo zabořit je někomu do masa. Rozpomenu se, jak příjemné bylo ublížit někomu, kdo mě děsil.

Nejsem silnější než Bogdana. Nejsem ani rychlejší nebo vypočítavější. Je ale možné, že jsem zoufalejší. Chci žít.

Babice se přiblíží. Když uvidí můj výraz, udělá další krok směrem ke mně a já na ni zasyčím. V jejím výrazu a třpytivých čer-

ných očích se zračí cosi, co nejdřív nedokážu rozeznat. Vypadá skoro triumfálně. Sáhnu po jednom z malých nožíků, které mám schované pod šaty, a znovu zatoužím po svém řezbářském noži.

Ten, který nahmátnu, je zavírací, a já se ho nešikovně pokusím rozevřít.

Uslyším zvuk kopyt a napadne mě, že to musí být glaistig. Nejspíš se přišla podívat na můj konec. Vysmívat se mi. Nejspíš právě ona řekla Bogdaně o tom, co dělám. To kvůli ní se tohle určitě děje.

Jenže z temnoty lesa se nevynoří glaistig. Do kotouče světla, který vrhá lampa u nejbližší budovy, vstoupí mladík s kozíma nohama a rohy, oděný v košili se zlatými šupinami a rapírem s tenkou čepelí v ruce. Ve tváři nemá žádný výraz. Jako někdo, kdo se vám zjeví ve snu.

Všimnu si, že má plavé kadeře sepnuté do ohonu za špičatýma ušima, přes ramena přehozený granátově rudý plášť, po straně krku se mu táhne dlouhá jizva a obočí mu protíná kroužek. Pohybuje se, jako by čekal, že se zbytek světa přizpůsobí jeho vůli.

Nad námi se začínají stahovat mračna. Mávne svou zbraní směrem k Bogdaně.

Pak pohledem zatěká ke mně. „Připravila jsi pro nás pěkný hon.“ Jeho jantarové oči jsou jasné jako liščí, není v nich ale žádná vřelost.

Mohla bych mu říct, že by z Bogdany neměl spouštět oči. Babiče upozoruje svou příležitost a vrhne se na něj, připravená rozdrásat mu hrud'

Jiný meč ji zastaví dřív, než se mladík vůbec musí krýt. V ruce s ochrannou rukavicí ho drží rytíř. Má na sobě brnění z hnědé

kůže pospojované stříbřitým kovem. Ostružinové vlasy má ostříhané nakrátko a v tmavých očích ostražitý pohled.

„Buřibabo,“ řekne.

„Jdi mi z cesty, pse,“ zavrčí na rytíře. „Nebo povolám blesk a ten tě na místě srazí k zemi.“

„Možná poroučíš obloze,“ připustí rohatý mladík v košili ze zlatých šupin. „My jsme ovšem tady, na zemi. Zmiz odsud, nebo tě můj přítel probodne mečem dřív, než stačíš přivolat třeba jen přeháňku.“

Bogdana přimhouří oči a otočí se směrem ke mně. „Přijdu si pro tebe, dítě,“ řekne. „A až se tak stane, raději si to utíkání odpusť.“

Pak se stáhne do stínů. Jakmile to udělá, pokusím se kolem něj prohnat pryč.

Rohatý muž mě popadne za paži. Je silnější, než jsem čekala.

„Lady Suren,“ osloví mě.

Z hrdla se mi vydere temné zavrčení a oženu se po něm nehty, na tváři mu zanechám škrábance. Moje drápy nejsou ani zdaleka tak dlouhé a ostré jako Bogdaniny, i tak ho ale škrábnu do krve.

Bolestí zasyčí, ale nepustí mě. Místo toho mi zkroutí zápěstí za zády a pevně je drží, navzdory tomu, že prskám a kopu kolem sebe. A co hůř, světlo mu teď dopadlo do tváře pod jiným úhlem a já jsem konečně poznala, či kůži to mám za nehty.

Patří princí Doubkovi, dědici Elfhame. Synovi zádného vrchního generála, bratrovi smrtelné Nejvyšší královny. Doubkovi, kterému mě kdysi slíbili za ženu. Který kdysi býval mým kamarádem, ačkoli se zdá, že si to nepamatuje.

Co to o něm říkala ta světloňoška? Rozmazlený, nezodpovědný a divoký. Tomu bych i věřila. Navzdory své nablýskané zbroji je zjevně v šermířském umění vycvičený tak špatně, že se ani nepokusil zablokovat můj útok.

Ale hned po téhle myšlence přijde další: zaútočila jsem na elfhamského prince.

Teď jsem vážně v průšvihů.

„Bude pro tebe mnohem jednodušší, když budeš od téhle chvíle dělat přesně to, co ti řeknu, dcero zrádců,“ sdělí mi tmavooký rytíř v koženém brnění. Má dlouhý nos a výraz někoho, kdo dává před úsměvem přednost salutování.

Otevřu pus, abych se ho zeptala, co ode mě chtějí, hlas mám ale nepoužíváním zhrublý. Slova se ze mě vyřinou zkomoleně a nejsou to ty zvuky, které jsem chtěla ze sebe vydat.

„Co to s ní je?“ zeptá se a podmračeně mě pozoruje, jako bych byla nějaký zvláštní druh hmyzu.

„Asi žila v divočině,“ řekne princ. „Daleko od lidí.“

„To nemluvila ani sama se sebou?“ podiví se rytíř s povytaženým obočím.

Znovu zavrčím.

Doubek si sáhne na tvář a okamžitě ruku s bolestným syknutím stáhne. Má tam tři dlouhé škrábance, které trochu krvácí.

Když se jeho pohled stočí zpátky ke mně, má ve výrazu něco, čím mi připomene svého otce Madoca, který nikdy nebyl šťastnější, než když se chystal do války.

„Říkal jsem ti, že ze dvora Ostrých zubů nikdy nic dobrého nevzešlo,“ pronese rytíř a potřese hlavou. Pak popadne provaz

a sváže mi jím zápěstí. Uprostřed udělá smyčku, aby uzel upevnil. Neutáhne lano tolik, aby mi prořízl kůži, jak to dělával lord Jarel, který mě poutal tak, že mi mezi kosti v paži zarazil jehlici se stříbrným řetězem. Zatím mi nezpůsobuje bolest.

Nemám ale žádné pochyby o tom, že to brzy přijde.

KAPITOLA

2

Zatímco klopýtám lesem, přemýšlím nad tím, jak bych mohla zuprchnout. Víím, že mě potrestají, nedělám si klamně iluze. *Zaútočila jsem na prince.* A pokud se dozvědí o kletbách, které jsem zlomila, rozzuří je to ještě víc.

„Příště si dáš pozor, abys nepolevil v ostražitosti,“ prohodí rytíř, když si prohlíží šrámy na Doubkově tváři.

„Nejhorší zásah utrpěla moje ješitnost,“ odpoví princ.

„Máš strach o svou pěknou tvářičku?“ zeptá se rytíř.

„Na světě je přílišně málo krásy,“ pronese princ vzletně. „Zjev ale není to, čím se pyšním nejvíc.“

Nemůže být náhoda, že se tam ti dva objevili v plné zbroji a připraveni k boji zrovna ve chvíli, kdy Bogdana začala slídit v okolí domu mojí nerodiny. Hledali mě, a ať už k tomu měli jakýkoli důvod, určitě se mi nebude líbit.

Vdechnu známou vůni mokré kůry a tlejícího udusaného listí.